

**Jolanta
Knitter-Zakrzewska**

**PODWÓRKOWE BIURO
DETEKTYWISTYCZNE**

**czyli Franek i Krysia
na tropie**

**Jolanta
Knitter-Zakrzewska**

**PODWÓRKOWE BIURO
DETEKTYWISTYCZNE**

**czyli Franek i Krysia
na tropie**

© Copyright by Jolanta Knitter-Zakrzewska & e-bookowo

Skład: Ilona Dobijańska

ISBN: 978-83-8166-038-9

Wydawca: Wydawnictwo internetowe e-bookowo

www.e-bookowo.pl

Kontakt: wydawnictwo@e-bookowo.pl

Wszelkie prawa zastrzeżone.

Kopiowanie, rozpowszechnianie części lub całości
bez zgody wydawcy zabronione

Wydanie I 2019

Podwórkowe Biuro Detektywistyczne, czyli Franek i Krysia na tropie

– Franek, jak tam twoje ułamki? – Tata był bezlitosny. Zbliżał się koniec roku, a on ciągle pytał o pracę domową z matematyki.

– Jakie pułapki?! – wykrzyknęła Krysia, która jak zwykle źle podsłuchiwała.

– Nie pułapki, tylko ułamki – powiedział poważnie tata.

– Krysia, dobrze powiedziała, bo ułamki to pułapki!

A potem tata się zlitował – pozwolił wyjść nam na dwór.

To wtedy znaleźliśmy zieloną kanapę i zostaliśmy detektywami, ale zaraz, zaraz wszystko opowiem wam od początku...

***

Jestem Franek. Mam jedenaście lat i jestem szefem Podwórkowego Biura Detektywistycznego. W pracy pomaga mi asystentka – Krysia, która ma osiem lat i jest moją siostrą. Chciałem koniecznie mieć brata, ale Krysia okazała się całkiem fajna. Ma okrągłe, niebieskie oczy, kilka piegów na nosie i włosy w kolorze toffi, które upina w dwie kitki. Nie jesteśmy do siebie za

bardzo podobni – mam co prawda także niebieskie oczy, ale włosy żółte, no i jestem dużo większy od Krysi. Wiele dzieciaków i dorosłych, pyta nas, jak to się stało, że otworzyliśmy PBD, czyli podwórkowe biuro detektywistyczne. Sprawa jest prosta. Wszystko zaczęło się od zielonej kanapy..

Rozdział I. Zielona kanapa

Zapytacie, jak to możliwe, że otwarcie Podwórkowego Biura Detektywistycznego mogło rozpocząć się od zielonej kanapy? Ale właśnie tak było! Razem z Krysią mieszkamy na osiedlu, na którym w kwadracie stoją cztery czteropiętrowe bloki. Pomiedzy nimi parkują samochody, a nieopodal rozciąga się niewielki fragment łąki, porośniętej dziko rosnącą trawą, rumiankami, koniczyna polną i czterema niewielkimi brzoźami o białych pniach i jasnozielonych liściach. Pewnego dnia na tym naszym osiedlu koło śmietnika pojawiła się kanapa, obita zielonym pluszem. Któryś z sąsiadów kupił sobie nowe meble i pozbył się tych, które przestały mu się podobać. Jak to możliwe, żeby taka kanapa z zielonego pluszu mogła przestać się podobać, tego nie wiem, ale dorosli są dziwni. To wyjaśnia wszystko. Kiedy tylko my, chłopaki z osiedla, zobaczyliśmy ją – najstarszy z nas – Mariusz, wpadł na pomysł, żeby urządzić sobie z niej skoki w dal. Jednak ledwo wcieliśmy ten pomysł w życie na horyzoncie pojawiła się Krysia. Oburzyła się, kiedy zobaczyła, jak skaczymy po zielonych poduchach. Jej kucyki w kolorze toffi podskakiwały ze złości na głowie, a oczy z niebieskich stały się granatowe, jakby chmury zasłoniły jasne niebo.

– Zniszczycie tą kanapę! – Jej miły zazwyczaj głosik, teraz stał się dziwnie piskliwy, aż chciało mi się śmiać, kiedy usłyszałem moją młodszą siostrzyczkę, która bawiła się w strażnika miejskiego.

– Co z tego? Przecież ktoś wyrzucił ją na śmietnik – odburknął jej Mariusz tak niemiłym głosem, że jako starszy brat zrobiłem się czujny, czy to nie pora wkroczyć do akcji i bronić Krysi.

– Przecież zawsze chcieliście urządzić sobie na łące bazę podwórkową, a taka kanapa mogłaby się przydać – odparła niczym nie zrażona Krysia.

– No, faktycznie – poparłem siostrę.

Mariusz przestał skakać i zamilkł, a jego mina wskazywała na to, że w jego głowie rozpoczął się intensywny proces myślowy.

– Dobra – powiedział po chwili. Ta kanapa ma kółka, więc nie będzie problemu, żeby ją przesunąć. Postawimy ją pomiędzy brzożami, do drzew przyczepimy pokrowiec, to będzie dach, chroniący ją w razie deszczu.

– A my możemy przynieść nasz plastikowy stolik – dodała triumfalnie Krysia.

Kiedy wszystko było już gotowe, nagle przybiegł do nas chłopiec, który dzisiaj wprowadził się do mieszkania na parterze. Płakał i krzyczał.

– Zginął mi chomik. Pomóście! Rodzice urządzili już całe mieszkanie. Akwarium z trocinami i drewnianym domkiem też już czeka i nagle, jak przeprowadzka się skończyła, okazało się, że nie ma chomika! Nie chcę tu mieszkać bez niego. Ma na imię Pysio. Jest biały i ma czarne oczka.

– No dobra, rysopis już mamy, więc przystąpimy do poszukiwań – zadecydowała Krysia.

– Zaraz, zaraz... – zawołałem – rysopis trzeba zapisać i rozdać chłopakom karteczki ze zleceniem poszukiwania!

I wtedy też w mojej głowie jakby zapaliła się żarówka. Pobiegłem do domu po kartki, a z najgrubszego bloku technicz-

nego wyciąłem prostokąt i bardzo starannie napisałem na nim: „Podwórkowe Biuro Detektywistyczne”. Jako szef biura wydałem swoim pracownikom rysopis chomika, który zaginął: włosy białe, oczy czarne, bardzo mały. I poleciliśmy wszyscy na poszukiwania, oprócz Krysi. Ona została mianowana moją asystentką i została w biurze, żeby przyjmować zgłoszenia kolejnych spraw do rozwikłania. Siedziała z bardzo poważną miną na zielonej kanapie przy plastikowym stoliku z tabliczką „Podwórkowe Biuro Detektywistyczne”. A ja, Mariusz, Piotrek i Artur rozpoczęliśmy poszukiwania. Mały Stasiu z parteru, który zgłosił się do nas z prośbą o pomoc, przestał płakać i zaprowadził nas w pierwszej kolejności do swojego pokoju. Sprawdziliśmy jego drewnianą komodę, łóżko w kształcie samochodu i akwarium. Nigdzie nie było Pysia. Jako szef biura detektywistycznego przyglądałem się wszystkiemu ze szczególną uwagą, bo detektyw musi mieć oczy szeroko otwarte i być spostrzegawczy. Cały pokój był czysty, a jednak odnalazłem kilka trocin prowadzących w kierunku wyjścia z mieszkania. To była wskazówka mogąca świadczyć o tym, że Pysio jest na zewnątrz. Z uwagi na wielkość osiedla utrudniało to znacznie poszukiwania. Wysłałem kolegów na zewnątrz, żeby przeszukali przydomowa rabatkę i szukali dalej śladów trocin, a sam przystąpiłem do przesłuchania Franka.

– Kiedy ostatni raz widziałeś Pysia?

– Niosłem go w tekturowym pudełku. Postawiłem na chwilę na ziemi, żeby podnieść akwarium i postawić je na półce. Potem miałem zaraz przenieść do niego Pysia, ale kiedy chciałem to zrobić, już go nie było.

– A wszystkie meble już tutaj stały ja teraz, tak?

Franek chwilę się zastanowił.

– Nie, nie było jeszcze mojego nowego łóżka w kształcie samochodu. Tutaj obok komody stała zielona kanapa.

– Zielona kanapa. I co się z nią stało?

– Tata ją wyniósł na śmietnik, żeby moje nowe łóżko mogło zmieścić się w tym małym pokoiku.

– Stasiu, słuchaj, ty się nie martw. Na pewno ci pomożemy!

– Czułem, że zapala się w mojej głowie żarówka i czym prędzej pobiegłem w kierunku naszego biura.

– Co ty tak pędzisz, co się stało? – zapytała Krysia z wielkim zdziwieniem.

– Słuchaj, musimy przeszukać naszą kanapę!

– Ale po co?

– Zobacz, tu jest kilka trocin... – szepnąłem konspiracyjnie, na co Krysia pochyliła się i spojrzała na kanapę.

– Musimy ją podnieść – zdecydowałem i nie czekając na pomoc Krysi uniosłem wieko kanapy do góry, odsłaniając miejsce na pościel, ale było puste – zmierzałem zamknąć kanapę rozczarowany i zniechęcony, kiedy usłyszałem piskliwy głosik Krysi.

– Zaczekaj! Tam jest Pysio. – Podążyłem wzrokiem za jej wyciągniętym palcem i wtedy go zobaczyłem. Mała biała kuleczka z czarnymi oczkami siedziała w kącie. Wziąłem go na ręce i zaniosłem Frankowi.

– Dziękuję! – Stasiu tak bardzo się ucieszył z odnalezienia Pysia, że zanim włożył go do drewnianego domku w akwarium, głaskał go przez dobre piętnaście minut.

Tak rozpocząłem swoją pracę w Podwórkowym Biurze Detektywistycznym, a Krysia stała się moją niezawodną asystentką. Sprawa Pysia okazała się jedną z najprostszych. Wkrótce mieliśmy się zmierzyć z naprawdę tajemniczą i niebezpieczną sprawą. Wszystko zaczęło się od pukania na strychu w starym domu, który stał na przeciwko naszego osiedla...